

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **P. V.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č. j. MHMP 492247/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 31. 3. 2020, č. j. MHMP 492247/2020, sp. zn. S-MHMP 261783/2020 ODO-TAX (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2 ze dne 21. 1. 2020 č. j. MCP2/014551/2020/OSA-OPR/Hawr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl tak, že žalobce se uznává vinným ze spáchání přestupku proti zákonu o silniční dopravě podle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě úmyslně vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, když byl dne 12. 4. 2018 v čase okolo 11:12 až 11:19 hodin kontrolován kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy a hlídkou Městské policie hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky X., X. barvy v Praze 2, Studničkova 3, přičemž kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a byla zahájena v ulici Ke Karlovu 6, Praha 2 a ukončena v ulici Studničkova 3, Praha 2, přičemž nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Za tento přestupek byla žalobci uložena dle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě s přihlédnutím k § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) jako správní trest pokuta ve výši 15 000 Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nezákonný, protože neobsahuje řádný popis skutku a ze skutkové věty nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří znaky vytýkaného přestupku. Skutková věta hovoří pouze o jakési „kontrolní přepravě“ bez jakýchkoli dalších vysvětlujících důležitých okolností charakterizujících skutek. Skutková věta neuvádí, o jakou přepravu se mělo jednat, chybí konkrétní a smysluplný popis této přepravy, jde o bezobsažný pojem (šlo o přepravu osob, zboží nebo úplně jinou přepravu?), skutková věta neodráží právní kvalifikaci uvedenou v právní větě. Nadto z provedených důkazů nevyplývá, že byl žalobce kontrolován v čase okolo 11:12 až 11:19 také hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, jak je uvedeno ve skutkové větě. Takto popsáný skutek nenaplnuje veškeré zákonné znaky vytýkaného přestupku uvedeného v právní větě prvostupňového rozhodnutí. Ve výrokové části není jasně a zřetelně rozveden zejména způsob spáchání přestupku s ohledem na vytýkané přestupkové jednání, není žádné normy, která by kontrolní jízdu automobilem spojovala s přestupkovou odpovědností, a již vůbec ne s trestně-správní sankcí. Tím je však zasaženo i do výroku o vině, který je v důsledku toho nezákonný a nepřezkoumatelný. Žalovaný pochybil, když takové rozhodnutí potvrdil a vadu nenapravit, napadené rozhodnutí je tak rovněž nezákonné.
3. Měl za to, že v průběhu správního řízení nebylo řádně prokázáno naplnění skutkové podstaty daného přestupku, zejména pak jejího podstatného znaku, který vyžaduje ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění do 30. 6. 2020, tj. výkonu práce řidiče taxislužby. Zákonné ustanovení, z jehož porušení byl žalobce uznán vinným, obsahuje sloveso vidu nedokonavého („vykonává“), kterým zákonodárce mínil

jednání opakované nebo trvající (resp. soustavné), nikoli jednání jednorázové, jehož se lze dopustit uskutečněním jediné jízdy. Pokud by zákonodárce zamýšlel stíhat již jen jednorázový výkon práce řidiče taxislužby bez oprávnění, pak by jistě volil vyjádření slovesným videm dokonavým. Odkazoval na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018 č.j. 4 A 29/2016-48, tyto závěry byly následně potvrzeny též legislativní změnou předmětného ustanovení § 34e odst. 1 písm. e), kde sloveso „vykonává“ je nahrazeno slovesem „vykoná“ (pozn. soudu - k příslušné změně došlo zákonem č. 115/2020 Sb. s účinností od 1. 7. 2020). Opakovanost a soustavnost jsou bezpochyby pojmové znaky vykonávání práce řidiče taxislužby, žalobce argumentoval též systematickým výkladem právní normy. Je zřejmé, že žalobci nebylo prokazováno a prokázáno, že vykonával práci řidiče taxislužby ve smyslu ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, avšak byla prokazována pouze jednorázová přeprava krátkého rozsahu omezená v čase a místě, o soustavnosti není ve správním spisu žádný důkaz, k prokázání viny žalobce za vytýkaný přestupek to nestačí. Žalovaný nesprávně dovozuje, že k naplnění skutkové podstaty došlo a postupuje při výkladu právní normy v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze, přičemž tato judikatura se zabývá výkladem slovesného pojmu „vykonává“, resp. daného slovesného vidu, k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 50/2017-32, rozsudek téhož soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. A 14/2003-51 a výše zmíněny rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 A 29/2016-48. Odkaz žalovaného na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 1996, č.j. 7 A 43/94 považoval za nepřijatelný, neboť tento rozsudek neposuzoval výklad pojmu „vykonávání práce“ a vycházel z podstatně odlišné úpravy tam řešeného přestupku. Skutečnost, že správní orgány nejsou schopny příslušné soustavné přestupkové jednání postihnout, nemůže být důvodem pro výklad zákona v neprospěch obviněného z přestupku, což potvrdil též Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č.j. 4 A 29/2016-48. I v případě možnosti dvojího výkladu zákona by musel být zvolen výklad pro žalobce příznivější.

4. Namítal, že mu byla uložena nezákonná sankce, v této části je prvostupňové rozhodnutí postaveno na nesprávných a nezákonných úvahách, v některých částech je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Měl za to, že při jakémkoli ukládání trestu je nutné pečlivě zvažovat, zvláště pak u fyzické osoby, její osobní poměry, což vyžaduje § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgány však na posouzení osobních poměrů žalobce rezignovaly, úvahy žalovaného jsou zcela bezobsažné, a tudíž nepřezkoumatelné. Přitom osobními poměry se rozumí různé osobní a rodinné poměry, např. poměry majetkové, zdravotní stav, péče o početnou rodinu atd., jedná se o podstatné hledisko pro individualizaci trestu. Žalovaný nemůže učinit závěr o tom, že pokuta není likvidační, aniž by právě osobní poměry žalobce posoudil. Postup žalovaného je nepřijatelný a popírá princip individualizace a řádného uložení zákonného trestu.
5. Úvahy o možnosti rozložení pokuty do splátek podle § 156 odst. 1 daňového řádu jsou pro nynější věc nepřijatelné, taková možnost je fakultativní a zcela závislá na rozhodnutí správce daně. Pokud žalovaný dovodil, že je uložení pokuty ve splátkách v dané věci případné pro zmírnění dopadu na poměry žalobce, měl tak učinit ve výroku napadeného rozhodnutí, tato možnost je přípustná, na základě správního uvážení měl stanovit splátky pokuty, přičemž by vzal v úvahu možnosti řádného

splácení v kontextu osobních a majetkových poměrů pachatele. Žalovaný to však neučinil a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

6. Žalovaný má dbát § 2 odst. 4 správního řádu, tedy aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V daném případě žalovaný uložil zcela nepředvídatelný trest, ve skutkově obdobných věcech žalovaný přitom ukládá pokutu ve výši 10 000 Kč, což učinil např. v rozhodnutí ze dne 4. 11. 2019 č.j. MHMP 2214659/2019 nebo ze dne 18. 11. 2019 č.j. MHMP 2322609/2019, žalovaný nijak nezdůvodnil proč má být v dané věci tato správní praxe změněna a má být uložena pokuta vyšší (tj. 15 000 Kč), odůvodnění je zcela nedostatečné. Tím porušil též zásadu legitimního očekávání.
7. Namítal, že správní orgány neposoudily jako polehčující okolnost, že žalobce následně získal oprávnění řidiče taxislužby, což je žalovanému známo z jeho úřední činnosti, je to i zmíněno v napadeném rozhodnutí, k takové okolnosti měly správní orgány přihlídnout s ohledem na správní praxi v obdobných případech. Správné posouzení polehčujících okolností má přitom vliv i na výši uložené sankce.
8. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný byl přesvědčen, že skutková věta zcela splňuje požadavky dle ust. § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve skutkové větě je uveden popis samotného skutku, tedy vykonávání práce řidiče taxislužby bez příslušného oprávnění, a to na základě objednání této přepravy přes aplikaci Uber, jak byla tato aplikace rozvedena v odůvodnění obou správních rozhodnutí. Přitom služby Uber naplňovaly jednotlivá ustanovení zákona o silniční dopravě, k čemuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017 č.j. 9 As 291/2016-136 a Ústavní soud ČR v rozhodnutí ze dne 5. 11. 2018 sp. zn. III. ÚS 4072/17. Výroková část obsahuje též přesně stanovenou dobu a místo spáchání přestupku, jakož i jeho způsob, je též odkázáno na porušené ustanovení zákona o silniční dopravě. Tato skutková věta tedy jasně a nezaměnitelným způsobem konkretizuje daný skutek.
10. K námitce týkající se výkladu pojmu „vykonává“ uvedl, že nelze vycházet pouze z gramatického výkladu, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 10 As 298/2016-24, který poukazuje na přednost teleologického výkladu určité normy. Uvedl, že zákon o silniční dopravě spojuje s pojmem „práce řidiče taxislužby“ vždy sloveso v nedokonavém vidu, stejné pojmy v různých ustanoveních zákona by měly být vykládány stejně, pojmem „vykonává“ je myšlen každý okamžik výkonu takové činnosti řidiče taxislužby, tedy pokud daná osoba v jakémkoli okamžiku tuto činnost vykonává bez příslušného oprávnění, dopouští se přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 1996 č.j. 7 A 43/94-17, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008 č.j. 5 As 51/2007, ze dne 20. 8. 2009 č.j. 5 As 39/2009-81, ze dne 3. 4. 2014 č.j. 9 Azs 84/2014-37 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 Tdo 1434/2011-15, které se zabývají problematikou nedokonavého vidu u sloves. Odůvodnil, proč dle jeho názoru není judikatura použitá žalobcem přílehavá, týká se

totiž neoprávněného podnikání resp. nelegální práce, nikoli přestupků. Účelem § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě je zajistit bezpečnost silničního provozu, jelikož oprávnění k veřejné přepravě osob (jakožto řidič taxislužby) může dle ust. § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě získat pouze osoba, která je bezúhonná a spolehlivá. Odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 102/2003 Sb., kterým došlo ke změně předmětného zákona o silniční dopravě a zařazení ust. § 34e a § 21c, přičemž je deklarováno i posílení odpovědnosti těchto řidičů a zvýšení ochrany spotřebitelů; je zřejmé, že získání příslušného povolení je základní podmínkou výkonu činnosti řidiče poskytující taxislužby, bez tohoto povolení není řidič oprávněn vykonat byť jen jednu jízdu jako řidič taxislužby. Objektem daného přestupku je bezpečnost dopravy a ochrana zákazníků před nespolehlivými řidiči, je tedy více než nutné trvat na tom, aby jakýkoli řidič poskytující taxislužby disponoval platným oprávněním prokazujícím jeho spolehlivost, a to v každém okamžiku, kdy vykonává přepravu, bez ohledu na to, zda ji vykonává jednorázově nebo opakovaně, protože i při jednom takovém poskytnutí je bez dalšího vykonávána práce řidiče taxislužby dle zákona o silniční dopravě. Měl za to, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018 č.j. 4 A 29/2016-48 je zcela ojedinělý a vymykající se rozhodovací praxi tohoto soudu, k tomu viz např. rozhodnutí ze dne 27. 6. 2019 č.j. 2 A 40/2016-44, které pojem „vykonává“ vykládá správně a bylo následně potvrzeno rozhodnutím NSS ze dne 30. 4. 2020 č.j. 5 As 255/2019-32. Shrnul, že pouhý izolovaný gramatický výklad slova „vykonává“ ve světle výše uvedeného nemůže obstát, soustavnost či opakovanost není třeba prokazovat.

11. Nesouhlasil s tím, že by nepřihlédl k jemu známým či zjistitelným osobním poměrům žalobce, citoval příslušnou pasáž napadeného rozhodnutí, ze které je zřejmé, že se osobními poměry žalobce zabýval. Je přitom povinností žalobce upozornit správní orgán na závažné osobní problémy (např. špatný zdravotní stav jeho či členů rodiny, či jiné problémy týkající se majetku, bydlení, zaměstnání, podnikání apod.) a tyto skutečnosti prokázat, aby mohly být při ukládání sankce zváženy, jelikož správní orgán sám není schopen tyto skutečnosti zjistit. Žalobce však žádné takové skutečnosti netvrdil ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem, zaměřil se na obecné námitky týkající se povinnosti posoudit osobní poměry bez jakékoli vazby na případ žalobce, neuvedl, v čem by jeho osobní poměry měly být narušeny. Odkaz na trestní zákoník v této souvislosti nepovažoval za relevantní.
12. K námitce ohledně nepředvídatelného správního trestu uvedl, že dlouhodobě zastává názor, dle kterého je absence oprávnění jedním z nejzávažnějších porušení zákona o silniční dopravě, konkrétně jeho § 21c odst. 1, kdy řidiči poskytující služby prostřednictvím aplikace Uber tuto povinnost ve většině případů naprosto ignorují. Žalovaný vysvětlil, že rozdíl ve výši pokut oproti jiným rozhodnutím ÚMČ Praha 2 je způsoben pouze tím, že v jiných rozhodnutích bylo správním orgánem I. stupně postupováno dle nesprávných sankčních ustanovení, konkrétně § 34e odst. 4 písm. c) s maximální výší pokuty 100 000 Kč namísto správného § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě, kde je maximální pokuta 50 000 Kč. Pokud v těchto případech správní orgán I. stupně uložil pokutu 20 000 Kč, musel ji žalovaný s ohledem na zásadu dle § 90 odst. 3 správního řádu a § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky snížit na polovinu. Žalovaný však v těchto rozhodnutích též uvedl, že spáchaný přestupek považuje za mimořádně závažný odůvodňující uložení pokuty v jiné výši, než jí stanovil

prvoinstanční orgán. V daném případě se o exces nejedná, k tomu poukázal na jiné své rozhodnutí ze dne 30. 10. 2019 č.j. 2202188/2019, které přiložil.

13. Pokud jde o námitku týkající se pozdějšího získání oprávnění řidiče taxislužby žalobcem, odkázal na obě správní rozhodnutí, která se s touto námitkou vypořádala, dodal, že jako polehčující okolnost nelze shledat, pokud žalobce následně skoro měsíc poté po spáchání přestupku získal oprávnění řidiče taxislužby, přestože si musel být vědom, že bez tohoto oprávnění nemůže dané povolání vykonávat.
14. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovanému bylo v plné výši přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.
15. Žalovaný ve věci podal doplňující vyjádření ze dne 31. 3. 2022, ve kterém poukázal na to, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018 č.j. 4 A 29/2016-48 byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021 č.j. 5 As 267/2018-68 z důvodu pochybení městského soudu ohledně výkladu pojmu „vykonává“, tento soud následně v navazujícím rozsudku ze dne 16. 11. 2021 č.j. 4 A 29/2016-118 v souladu s názorem NSS potvrdil, že k naplnění skutkové podstaty přestupku stačí pouze jednorázová přeprava. V této souvislosti obdobně rozhodl NSS v rozsudku ze dne 30. 4. 2020 č.j. 5 As 255/2019-32. Judikatura v této věci je již ustálená, k tomu viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021 č.j. 1 A 2/2020-118, ze dne 2. 8. 2021 č.j. 1 A 12/2020-112 či ze dne 2. 8. 2021 č.j. 1 A 3/2020-98, dle kterých není nutné zjišťovat dvojí či vícero takových pochybení, a rovněž viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1889/2020 ze dne 10. 11. 2020.
16. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani formulační změna ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě zákonem č. 115/2020 Sb., když dle bodu 83 důvodové zprávy k dané novele byla tato formulace upravena s cílem odstranit případné pochybnosti, tj. aby bylo jasné, že daného přestupku se řidiči dopustí již při jediném provedení přepravy v rozporu se stanovenými povinnostmi. Pouhý izolovaný gramatický výklad slova „vykonává“ tak nemůže obstát, je jednoznačné, že soustavnost či opakovanost páčání přestupků není třeba prokazovat. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovanému bylo přiznáno právo na plnou náhradu nákladů řízení. K vyjádření přiložil shora uvedenou judikaturu.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil, že na základě oznámení Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend ze dne 7. 6. 2018, správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení ve věci č.j. R-358/2018/OSA-OPR/Hawr proti žalobci, přičemž žalobce se měl dopustit přestupku tím, že měl být dne 12. 4. 2018 v čase okolo 11:12 až 11:19 hod kontrolován hlídkou MP a kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, SPZ X., barvy X., v Praze 2, Studničkova 3, přičemž kontrolní přeprava měla být objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a měla být zahájena v ulici Ke Karlovu 6, Praha 2 a ukončena v ulici Studničkova 3, Praha 2, přičemž žalobce neměl být držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Přílohou oznámení o přestupku byl protokol o kontrole ze dne 19. 4. 2018 č. T/20180412/1/Ht, fotodokumentace včetně lustrace řidiče taxi ze dne 4. 7. 2018, příkazní smlouvy a faktury.

18. Součástí spisu je rovněž protokol o ústním jednání, které se konalo dne 15. 4. 2019 a při kterém bylo provedeno dokazování, a dále vyjádření žalobce ze dne 17. 4. 2019.
19. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti zákonu o silniční dopravě podle ustanovení § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě úmyslně vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, když byl dne 12. 4. 2018 v čase okolo 11:12 až 11:19 hod. kontrolován kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy a hlídkou Městské policie hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, SPZ X., X. barvy, v Praze 2, Studničkova 3, přičemž kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a byla zahájena v ulici Ke Karlovu 6, Praha 2 a ukončena v ulici Studničkova 3, Praha 2, přičemž nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Za tento přestupek mu byl uložen podle ust. § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě s přihlédnutím k § 35 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky správní trest, a to pokuta ve výši 15 000 Kč.
20. Žalobce podal dne 22. 1. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém poukázal na nutnost prokazování soustavnosti postihovaného jednání s ohledem na použitý nedokonavý vid slovesa, dále nebylo prověřeno, kolik přeprav žalobce skutečně vykonal.
21. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 3. 2020, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno a odvolání bylo zamítnuto. Žalovaný se zde obsáhle vyjádřil k námitkám žalobce a k odůvodnění výše uložené pokuty, které doplnil, v postupu ani v závěrech správního orgánu I. stupně neshledal pochybení, provedené dokazování považoval za dostatečné.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen "s.ř.s."). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. K projednání dané věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 8. 4. 2022. Žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobce dále při jednání namítal, že při určení výše pokuty nebyla žalovaným zohledněna nepřiměřená délka správního řízení, když přitom rozhodovací lhůty (tj. lhůty dle § 71 správního řádu) byly několikanásobně překročeny. Z judikatury evropského soudu a Ústavního soudu vyplývá, že primární odškodnění nepřiměřené délky řízení má být u odsuzovaných, a to v trestních i ve správních řízeních, realizováno v rámci řízení jako takového při ukládání sankce, podle § 42 trestního řádu nepřiměřená délka řízení má být zohledněna při ukládání trestu, tuto zásadu je třeba zohlednit i ve správním řízení, primárně by se měla snižovat sankce, aby se justiční systém nezatěžoval v rámci civilního řízení o nárocích na odškodnění. V daném případě evidentně k nepřiměřené délce řízení přihlíženo nebylo. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce směšuje instituty trestního a správního řízení, v daném případě není právní úprava trestního řádu a příslušná judikatura použitelná, žalobce tuto námitku dosud netvrdil, je to nové tvrzení. Tuto věc je třeba nahlížet též kontextem dané doby, kdy byl neuvěřitelný nárůst

poskytovatelů Uberu a správní orgány byly zahlceny těmito přestupky, příslušné osoby často zcela ignorovaly základní zásady poskytování taxislužby, řízení nebylo možné urychlit, nebylo to v silách městských částí.

24. Soud na ústním jednání provedl dokazování rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, č.j. 1 A 2/2020-118, který není dohledatelný v databázi rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz, a který se týká rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019 č.j. MHMP 2214659/2019, které k důkazu navrhl žalobce. Soud zjistil, že v tomto rozhodnutí žalovaný v případě přestupku dle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě snížil pokutu uloženou správním orgánem I. stupně ve výši 20 000 Kč na 10 000 Kč, avšak s odůvodněním, že správní orgán I. stupně použil nesprávné sankční ustanovení. K tomuto důkazu žalovaný zdůraznil, že v tomto případě byla pokuta snížena kvůli pochybení správního orgánu I. stupně, matematická vyjádření, která se žalobce snaží opakovaně tvrdit, nemají oporu v zákoně ani v judikatuře, v posuzované věci pak pokuta nebyla nijak excesivní, správní orgán zde použil správní sankční ustanovení. Žalobce k tomuto důkazu uvedl, že v posuzované věci byla sankce uložena ve výši nepřiměřené skutkovým okolnostem, což je v rozporu s principem právní jistoty, o stejných věcech má být rozhodováno stejně.
25. Soud zamítl návrh žalobce na provedení dokazování rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2019 č.j. MHMP 2322609/2019, neboť jeho relevantní obsah je zřejmý z rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2021, č.j. 1 A 3/2020-98, kde bylo toto rozhodnutí přezkoumáváno, přičemž tento rozsudek je veřejně dostupný na internetu v databázi NSS. Dále soud zmítl návrh na provedení dokazování rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2019 č.j. MHMP 2202188/2019, neboť jeho relevantní obsah je zřejmý z rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2021, č.j. 1 A 69/2019-64, kde bylo toto rozhodnutí přezkoumáváno, přičemž tento rozsudek je rovněž veřejně dostupný na internetu v databázi NSS. Ostatní soudní rozhodnutí, na která poukazovali účastníci, jsou rovněž veřejně dostupná, a to v databázi Nejvyššího správního soudu, a proto jimi soud dokazování neprováděl.
26. Soud při posouzení dané věci vycházel zejména z následující právní úpravy.
27. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky *[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a právní kvalifikace skutku.*
28. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.*
29. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 1. 7. 2020, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykoná práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.*
30. Podle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě lze za přestupek podle § 34e odst. 1 písm. a) uložit pokutu do 50 000 Kč.
31. Podle § 21c odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 9. 2020, *[p]ráci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče*

taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.

32. Žalobce na jednání dne 8. 4. 2022 poukazoval na to, že při určení výše pokuty nebyla zohledněna nepřiměřená délka řízení. Soud má za to, že tato námitka byla podána opožděně, neboť podle § 71 odst. 2 s.ř.s. rozšířit žalobu o nové žalobní body je možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Nejedná se přitom o rozšíření již uplatněného žalobního bodu, jde o nový žalobní bod, a proto soud k této námitce nepřihlížel a blíže se jí nezabýval. V žalobě totiž žalobce ohledně sankce uplatňoval pouze námitky nezohlednění osobních poměrů žalobce, nestanovení splátek ve výroku, vybočení ze správní praxe v obdobných případech ohledně výše pokuty a nezohlednění následného získání oprávnění řidiče taxislužby.
33. Soud se zabýval první žalobní námitkou, dle které ze skutkové věty nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří zákonné znaky vytýkaného přestupku, neboť tato skutková věta hovoří pouze o „kontrolní přepravě“ bez jakýchkoliv dalších vysvětlujících důležitých okolností charakterizujících skutek.
34. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že podstatná část výroku zní takto: „úmyslně vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, když byl dne 12. 4. 2018 v čase okolo 11:12 až 11:19 hodin kontrolován kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy a hlídkou Městské policie hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky X., X. barvy v Praze 2, Studničkova 3, přičemž kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a byla zahájena v ulici Ke Karlovu 6, Praha 2 a ukončena v ulici Studničkova 3, Praha 2, přičemž nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby.“
35. Z výše uvedeného ust. § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že výroková část rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, musí kromě dalších stanovených náležitostí obsahovat též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a dále právní kvalifikaci skutku. Údaje definující skutkový děj jsou rozhodné z hlediska určení totožnosti skutku, což vylučuje možnost jeho záměny s jiným skutkem a zamezuje tedy i možnosti opakovaného postihu za týž skutek (*ne bis in idem*). Tyto skutkové údaje současně umožňují i posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.
36. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výrokové části rozhodnutí popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, jehož závěry jsou aplikovatelné i za stávající právní úpravy správního trestání). Výroková část rozhodnutí o přestupku je proto klíčovou částí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, a to nejen z důvodů již uvedených, ale též z toho důvodu, že v návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 92/2009-69). Rovněž výrok rozhodnutí

o přestupku, stejně jako rozsudku, jímž je obžalovaný uznán vinným z trestného činu, musí obsahovat skutkovou větu, v níž musí být popsány všechny znaky skutkové podstaty daného přestupku, a to slovním vyjádřením všech okolností, které v konkrétním případě vytváří znaky tohoto přestupku. Popis skutku proto nemůže být libovolný, ale musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro jeho právní kvalifikaci (srov. analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1157/2007).

37. Soud shledal, že předmětná skutková věta shora uvedené zákonné i judikatorní požadavky splňuje, neboť jednoznačně určuje čas (*dne 12. 4. 2018 v čase okolo 11:12 až 11:19 hodin*), místo (*v ulici Ke Karlovu 6, Praha 2 a ukončena v ulici Studničkova 3, Praha 2*) i způsob spáchání přestupku (*při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky X., X. barvy*), kterého se měl žalobce dopustit, toto vymezení skutku je dostatečně určité, aby byl skutek nezaměnitelný s jiným skutkem.
38. Skutková věta obsahuje rovněž formulace: *„vykonával práci řidiče taxislužby“*, *„byl kontrolován kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy a hlídkou Městské policie hl. m. Prahy“*, *„kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber“*.
39. V této souvislosti je tedy významné následující zákonné vymezení pojmu taxislužba. Podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě *[t]axislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou*. Jednáním žalobce byla naplněna podmínka osobní přepravy pro cizí potřeby ve smyslu výše uvedeného ust. § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, neboť mezi žalobcem a cestujícími (kontrolními pracovníky správního orgánu) vznikl závazkový vztah, jehož předmětem byla přeprava osob (srov. § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě), a to vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče, zároveň se nejednalo o linkovou osobní dopravu, o mezinárodní kyvadlovou dopravu ani o příležitostnou osobní silniční dopravu dle jejich vymezení v zákoně o silniční dopravě. V dané věci tak během předmětné jízdy došlo k naplnění zákonem stanovených definičních znaků taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 128/2017-55, ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 105/2017-48, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32), což koresponduje se skutkovou větou. Dále je podstatné, že dle této skutkové věty se žalobce vytýkaného jednání dopustil jako řidič při řízení konkrétního motorového vozidla a zároveň v situaci, kdy prováděl přepravu. Rovněž není sporu o tom, že žalobce neměl oprávnění k výkonu práce řidiče taxislužby. Shora uvedené pasáže výroku tedy zcela jednoznačně referují k dalšímu zákonnému znaku dané skutkové podstaty, tedy vykonávání práce řidiče taxislužby, přičemž je zřejmé, jakým jednáním se žalobce vytýkaného skutku dopustil. Zároveň není zpochybněno, že došlo k přepravě osob – kontrolních pracovníků, a to na základě přijaté objednávky, což je rovněž uvedeno přímo ve výroku a žalobce tuto skutečnost nijak nezpochybnil.
40. Pokud jde o kontrolu hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, vyplývá tato skutečnost z oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 7. 6. 2018, žalobce pak ve správním řízení tuto okolnost nijak nezpochybnil, soud v tomto směru pochybení žalovaného neshledal. Navíc se nejedná o okolnost, která by byla zcela esenciální z hlediska naplnění znaků dané skutkové podstaty.

41. Přímo ve výroku je též uvedeno, že přeprava osob byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber, přičemž pojem „Uber“ již byl v době spáchání přestupku všeobecně známý v tom smyslu, že se jedná o službu umožňující osobě, která poptává dopravu, využít k tomuto účelu možnost přepravy poskytnuté jinou osobou, která disponuje místem ve svém vozidle nacházejícím se poblíž. Povahou služby Uber se zabýval SDEU např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C-434/15 („*Uber Spain*“) nebo v rozsudku ze dne 10. 4. 2018 ve věci C-320/16 („*Uber France*“). Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17 i v případě, kdy provozovatel služby Uber nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro výkon taxislužby, lze jeho činnost i tak považovat za taxislužbu. Obdobně též NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136 nevyločil, že poskytnutí přepravy řidičem využívajícím aplikaci Uber, může být výkonem práce řidiče taxislužby, a to i v případě vykonání jediné přepravy osob jinak odpovídající vymezení taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě. Dále lze poukázat na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-12 a ze dne 9. 9. 2020, čj. 10 A 73/2019-54, dle kterých přeprava objednávaná prostřednictvím aplikace Uber má nepochybně charakter taxislužby. Městský soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-12, v bodě 55, konstatoval, že „[o]dkazuje-li § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě na „práci řidiče taxislužby“ je tím myšlen soubor činností spočívající v řízení motorového vozidla, nabízení taxislužby, účtování platby apod. Takovou činností bude i nabízení a vykonání přepravy prostřednictvím aplikace UberPOP. Mezi žalobcem a zákazníky došlo bez pochyby k uzavření závazkového právního vztahu, který lze zcela jistě z podstaty věci podřadit pod pojem výkon práce řidiče taxislužby, neboť takovýto závazkový právní vztah definuje samotný rámec pro poskytování přepravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32).“ Z judikatury je rovněž již zřejmé, že se v případě služby Uber nemůže jednat o přepravu vyplývající ze společenské služby nebo přepravu občansky sdílenou (srov. např. výše uvedený rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136).
42. Lze tedy uzavřít, že skutková věta v posuzované věci obsahuje dostatečný a zcela konkrétní popis jednání, které vytváří všechny znaky vytýkaného přestupku dle skutkové podstaty ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, tj. že pachatel vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
43. Ve druhém žalobním bodu žalobce zpochybnil právní kvalifikaci vytýkaného jednání, sporný je zde výklad § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění do 30. 6. 2020, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby*. Z hlediska skutkového žalobce nepopíral, že k postihovanému jednání skutečně došlo. Domníval se však, že k naplnění skutkové podstaty bylo třeba jednání opakujícího se či soustavného, které však prokázáno nebylo, v dané věci se jednalo o jednání jednorázové.
44. V této souvislosti je třeba odkázat zejména na příslušnou judikaturu, která se již řešení této otázky obšírně a opakovaně věnovala. Klíčový je zde především náleze Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020 sp. zn. III. ÚS 1889/20: „Konečně k argumentaci stěžovatele ohledně použití nedokonavého slovesného vidu ve vymezení skutkové podstaty předmětného přestupku („vykonává“, nikoliv „vykoná“ práci řidiče taxislužby) Ústavní soud uvádí, že oba správní orgány, městský soud i Nejvyšší správní soud tento pojem vyložily tak, že pod vykonáváním této práce nelze rozumět pouze samotnou přepravu klienta v každém

jednotlivém případě, nýbrž veškerou činnost svojí povahou spadající pod práci řidiče taxislužby. Takto viděno ovšem stěžovatel tím, že v rozhodné době pracoval pro společnost Uber, dostával od ní instrukce a také platby („výdělek za cestu“), tuto činnost skutečně vykonával. Okolnost, že byla prokázána pouze jedna tato přeprava (navíc ve stádiu pokusu), na tomto závěru nic nezmění: tato přeprava totiž byla v podstatě jen indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro společnost Uber, nikoliv ojedinělou událostí. Tento závěr, ke kterému rozhodující orgány v případě stěžovatele dospěly, považuje Ústavní soud za plně odpovídající výsledkům provedeného dokazování a rovněž za závěr logický a racionální. Naopak argumentaci stěžovatele, založenou výhradně na důsledném lpění na nedokonavosti předmětného slovesného vidu (což jej vede k závěru, že nebyla-li prokázána opakovanost a soustavnost jeho činnosti, nemohl se ani dopustit daného přestupku), pokládá zdejší soud za přepjatě formalistickou a výhradně postavenou na jedné z možností gramatického způsobu výkladu, která nicméně v konfrontaci s ostatními způsoby výkladu (zejm. logický, teleologický, nebo systematický) nemůže obstát.“ Je třeba doplnit, že Ústavní soud v tomto nálezu dospěl k závěru, že řidič nabízející přepravu prostřednictvím platformy Uber se může dopustit přestupku dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě dokonce i v případě, že přepravu osoby ani reálně nevykonal, resp. ji nedokončil. Ústavní soud v bodě 34. daného nálezu dále shledal, že „je zjevné, že i úmyslem zákonodárce při novelizaci aplikované úpravy nebylo dosavadní úpravu obsahově změnit, nýbrž předejít případným interpretačním nejasnostem, kdy vykonáváním práce řidiče taxislužby byla míněna i jediná přeprava klienta.“ Ústavní soud tím směřoval k zákonu č. 115/2020 Sb., který je novelou k zákonu o silniční dopravě od 1. 7. 2020, a který znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě změnil tak, že slovesný tvar „vykonává“ byl nahrazen slovesným tvarem „vykoná“. Důvodová zpráva k tomu v bodě 83 uvádí: „U některých již existujících skutkových podstat přestupků se upřesňuje jejich formulace tak, aby bylo nepochybné, že daného přestupku se řidič dopustí již při jediném provedení přepravy v rozporu se stanovenými povinnostmi.“ Tím je též dostatečně vyvrácen argument žalobce, který příslušnou legislativní změnu vykládal ve svůj prospěch.

45. Výše uvedený nálezh Ústavního soudu tedy poskytuje jednoznačné stanovisko, dle kterého z užití nedokonavého vidu slovesa v sankčním ustanovení nelze dovodit, že by k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě došlo teprve v případě opakovaného či soustavného jednání; postačuje tudíž i jednání jednorázové. K tomu je třeba uvést, že účelem předmětného ustanovení je ochrana práv (života, zdraví, majetku) cestujících a dalších účastníků silničního provozu, nebylo by tudíž v souladu s tímto účelem, pokud by jedna uskutečněná jízda řidiče taxislužby nemusela naplňovat zmíněný účel zákonného ustanovení, zatímco druhá a další jízda by již tento účel naplňovat musela.
46. Ústavní soud opakovaně, zejména v nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, vyslovil, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky v souvislosti s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky plynou pro obecné soudy významné požadavky upínající se k jejich rozhodovací činnosti; podle nich musí obecné soudy respektovat ústavně právní výklady Ústavního soudu, tj. jím vyložené a aplikovatelné nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o něž se výrok předmětného nálezu opírá. Závaznost svých nálezů zdůraznil Ústavní soud i v nálezu pléna ve věci sp. zn. Pl. ÚS 9/06. S ohledem na tato pravidla soud ze shora uvedeného nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1889/20 vycházel. Z tohoto důvodu se již soud nezabýval analýzou další judikatury, na kterou poukazoval žalobce a která se týkala zejména výkladu pojmu nelegální práce,

neboť je v této věci bezpředmětná, když výše uvedená judikatura poskytuje k dané otázce jasné stanovisko.

47. Jak správně uvedl žalovaný, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018 č.j. 4 A 29/2016-48, o který se opíral žalobce, byl ve svém názoru zcela ojedinělý. K tomu soud doplňuje, že tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č.j. 5 As 267/2018-68. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud ve shodě s Ústavním soudem konstatuje, že původním záměrem zákonodárce skutečně bylo postihnout i jediné provedení přepravy bez oprávnění řidiče taxislužby a k tomu nezpůsobilým vozidlem, pokud lze tuto přepravu považovat za indikátor dlouhodobější činnosti spočívající ve faktickém výkonu práce řidiče taxislužby. Naplnění daných skutkových podstat tak není závislé na prokázání, kolikrát byla přeprava osob uskutečněna, nýbrž na tom, že ji daný řidič nevykonává nahodile a má v úmyslu ji opakovat. Za účelem posouzení této otázky v nynějším případě je třeba se zabývat zjištěnými skutkovými okolnostmi, přičemž určitým vodítkem v tomto smyslu může být samotná registrace řidiče na platformě Uber, jak uvedl již Ústavní soud.“*
48. V případě žalobce však vedle identifikovaného protiprávního jednání (spočívajícího v provedení jedné jízdy bez oprávnění) lze dovodit též aspekt „dlouhodobější činnosti“ ve smyslu shora uvedené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, tedy že žalobce činnost nevykonával jen nahodile a měl v úmyslu ji opakovat. V daném případě bylo prokázáno, že žalobce vydělával jako řidič Uberu, přičemž z povahy této činnosti je zřejmá její opakovanost, jelikož podmínkou poskytování této služby je registrace u Uberu a uzavření smlouvy (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1889/20). Ve správním spise se mj. nachází příkazní smlouva uzavřená se společností PROFI-ALL s.r.o., podle které má žalobce jako příkazník za úplaty obstarávat přepravy osob, a to dle aplikace a jejích podmínek, dále se zde nachází fotografie pořízená z aplikace, dle které daného dne již žalobce vykonal 8 jízd. Z uvedeného plyne, že žalobce vykonával činnost řidiče taxislužby Uber a okolnost, kolikrát se tak ve skutečnosti stalo, v tomto ohledu není rozhodující.
49. Vzhledem k jednoznačnosti výkladu ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě ve smyslu shora uvedené závazné judikatury Ústavního soudu nevznikají žádné pochybnosti o tom, že žalobce se v daném případě předmětného přestupku dopustil, není zde žádný prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro mitius*. Žalobní námitka tak není důvodná.
50. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný nezabýval jeho osobními a majetkovými poměry při úvaze o výši správního trestu.
51. K tomu soud uvádí, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví

odhadem. Dané usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu navazuje na rozhodnutí Ústavního soudu, jejichž cílem bylo zamezit likvidačním pokutám, zejména na nález ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 405/2002 Sb. a nález ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 299/2004 Sb. Toto rozhodnutí NSS rovněž konstatuje nezbytnost procesní aktivity a existenci důkazního břemene účastníka řízení, pokud jde o poskytnutí konkrétních údajů ohledně jeho poměrů k zabránění tomu, aby pokuta pro něj měla likvidační důsledky.

52. V projednávané věci ze správního spisu nevyplývá žádná indicie o osobních či majetkových poměrech, která by nasvědčovala, že by žalobce mohla výše pokuty existenčně zasáhnout. Žalobce v průběhu celého správního řízení ani v řízení před soudem neuvedl, že by pro něj uložená pokuta mohla mít likvidační účinek, v průběhu správního řízení neuvedl nic konkrétního ke svým majetkovým poměrům. Pokud by žalobce skutečně tížila likvidační výše pokuty, jistě by se snažil své majetkové poměry ve správním řízení tvrdit a prokázat; k tomu však nedošlo. Žalovaný proto nepochybil, pokud z hlediska osobních poměrů žalobce vycházel z předpokladu, že žalobce je v produktivním věku a v evidentně dobrém zdravotním stavu, a když otázku výše pokuty, kterou správnímu orgánu I. stupně potvrdil, posoudil odhadem.
53. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce týkající se stanovení splátek ve výroku. Soud přitom vyšel především ze zjištění, že v odůvodnění správních rozhodnutí byl žalobce pouze poučen o možnosti uhradit uloženou pokutu ve splátkách, a to na základě postupu dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, aniž by však v konkrétním případě správní orgány dovodily nezbytnost uložení pokuty ve splátkách. Z ustanovení § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky ani z § 68 správního řádu neplyne povinnost stanovit ve výroku správního rozhodnutí splácení pokuty ve splátkách. Současně v průběhu správního řízení z vyjádření žalobce, ani z jiných skutečností nevyplývala potřeba stanovení splátek (srov. bod 52. výše). Možnost nového řízení zakotvená v § 101 písm. c) správního řádu, na kterou poukazoval žalobce, nevypovídá nic o případné vadě v postupu správních orgánů v dané věci, pokud nestanovily ve výroku rozhodnutí splátky pokuty. Soud naopak shledal, že správní orgány ve výroku řádně uvedly druh a výměru trestu - pokuty, přičemž v odůvodnění byl žalobce poučen o možnosti požádat o povolení splátek dle daňového řádu. Rozhodování o povolení splátek a jejich výši, byť jsou splátky určitou „úlevou“, na niž není právní nárok, je limitováno zásadou zákazu libovůle a zásadou předvídatelnosti rozhodování (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2008, č.j. 2 Afs 97/2008-54, který se sice zabýval obdobnou problematikou obsaženou v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak závěry v něm uvedené lze vztáhnout i na právní úpravu povolování splátek dle daňového řádu). Je tedy na žalobci, zda požádá o povolení splátek a jakými skutečnostmi svou žádost odůvodní. Správní orgány však v tomto směru nijak nepochybily, o nepřekoumatelnost se zde nejedná.
54. Soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž žalovaný při stanovení výše pokuty vybočil ze své správní praxe a v tomto smyslu pokutu nedostatečně odůvodnil. Otázka výměry uložené sankce podléhá správnímu uvážení správního orgánu. Správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud

tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s.r.s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

55. Soud shledal, že správní orgány dostatečně odůvodnily výši uložené pokuty. Zjevně přitom vyšly z kritérií stanovených v ust. § 37 – § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, v tomto smyslu se zabývaly zejména povahou a závažností spáchaného přestupku, vzaly v úvahu, že vykonáváním práce řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby dochází ke vzniku nelegální konkurence v taxislužbě, čímž je pokřiven trh, rovněž je narušen zájem na ochraně práv a zájmů zákazníků v taxislužbě i účastníků silničního provozu, přestupek považovaly za závažný, což vyplývá i z maximální výše možné pokuty a z možnosti uložení trestu zákazu činnosti, zabývaly se druhem a mírou zavinění žalobce (konstatovaly zavinění ve formě nepřímého úmyslu, což odůvodnily), hodnotily též relevantní polehčující okolnosti (tj. skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona na úseku taxislužby) a přitěžující okolnosti (zavinění ve formě eventuálního úmyslu).
56. Nelze souhlasit s tím, že by výše uložené pokuty vybočovala ze správní praxe. Zde soud poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021, č.j. 1 A 69/2019-64, který se týkal rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. MHMP 2202188/2019, ve kterém žalovaný za obdobný skutek uložil pokutu ve výši 20 000 Kč a zákaz činnosti na dobu 1 roku a dále rozsudek ze dne 9. 8. 2021 č.j. 1 A 29/2020-77, který se týkal rozhodnutí žalovaného, kdy byla uložena pokuta ve výši 15 000 Kč, přičemž soud zde poukázal na další srovnatelná rozhodnutí žalovaného, z nichž vyplývá, že za shodný přestupek byla uložena podle shodného sankčního ustanovení pokuta 15 000 Kč (jedná se rozhodnutí sp. zn. MHMP 410005/2020 a sp. zn. MHMP 492247/2020).
57. V případech odkazovaných žalobcem tj. v rozhodnutí ze dne 18. 11. 2019, č.j. MHMP 2322609/2019 (kterého se týká rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2021, č.j. 1 A 3/2020-98) a v rozhodnutí ze dne 4. 11. 2019 č.j. MHMP 2214659/2019 (kterého se týká rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2021, č.j. 1 A 2/2020-118) žalovaný snížil v případě přestupku dle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě pokutu z 20 000 Kč na 10 000 Kč, avšak pouze z důvodu pochybení správního orgánu I. stupně (tj. Úřadu Městské části Praha 2), který vycházel z nesprávného sankčního ustanovení (s maximální sazbou pokuty 100 000 Kč). Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 8. 2021 č.j. 1 A 29/2020-77, ve kterém se soud těmito rozhodnutími žalovaného rovněž zabýval, vyplývá, že žalovaný tak musel postupovat v souladu se zásadou zákazu postupu v neprospěch odvolatele, současně se však žalovaný vyjádřil, že jinak by pokutu ponechal ve výši 20 000 Kč (s ohledem na závažnost daného přestupku).
58. Dle judikatury NSS přitom správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 10. 2014, č.j. 10 As 155/2014-33). Zároveň je třeba přihlídnout též ke zjištění uvedenému v rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2021, č.j.

- 1 A 12/2020-112, který se týká recentně zastávaného postoje žalovaného z hlediska potřeby zpřísnění ukládaných pokut v dané oblasti přestupků.
59. Z výše uvedeného je zřejmé, že stanovení pokuty ve výši 15 000 Kč žalovaný dostatečně odůvodnil s přihlédnutím k individuálním okolnostem daného případu a k relevantním zákonným hlediskům, její výše ze správní praxe žalovaného v obdobných případech nijak nevybočuje, nejde o sankci excesivní. Tuto námitku tak soud nepovažuje za opodstatněnou.
60. Ani námitku spočívající v nezohlednění polehčující okolnosti tj. pozdějšího získání oprávnění řidiče taxislužby žalobcem nepovažuje soud za důvodnou. Předně, žalobce se dovolává zohlednění této polehčující okolnosti, a to ve srovnání s jinými obdobnými kauzami, avšak žádnou takovou v žalobě konkrétně neuvedl, byť je žalobce zastoupen advokátem, který vystupuje před Městským soudem v Praze opakovaně v obdobných kauzách poskytnuté přepravy taxislužby prostřednictvím aplikace Uber, a lze tedy předpokládat, že je dobře se správní praxí žalovaného v těchto věcech seznámen. Ani žalovaný neuvedl žádnou jinou kauzu, ve které by bylo přihlédnuto k takové polehčující okolnosti, naopak, zastává názor, že taková skutečnost žádnou polehčující okolnost nepředstavuje. S ohledem na to, že žalobcem obecně tvrzená odlišná správní praxe z vyjádření účastníků projednávané věci ani nevyplývá, a dále s ohledem na judikaturu správních soudů (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2014, č.j. 10 As 155/2014-33, a ze dne 15. 7. 2016 č.j. 9 As 60/2016-156), dospěl soud k závěru, že ani tato námitka žalobce není opodstatněná.
61. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
62. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, náklady právního zastoupení žalovaného, který byl v předmětné věci zastoupen advokátem, nelze považovat za účelně vynaložené. Žalovaný totiž disponuje dostatečným odborným personálním i materiálním zázemím, aby v řízení u soudu mohl obhajovat výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, jde o nedílnou součást činnosti rozhodujícího správního orgánu (srov. např. již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, čj. 6 A 90/96-23, a ze dne 14. 6. 1999, čj. 6 A 7/99-39, usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47 a rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019-58, podle kterého ve vztahu k nákladům soudního řízení spočívajících v advokátním zastoupení státu, územního samosprávného celku či úřadu judikatura vymezila určitá hlediska, jimiž je nutné nahlížet na nezbytnost a účelnost takového zastoupení, neboť se jedná o subjekty (institute) zpravidla personálně vybavené natolik, že advokátní zastoupení není nezbytné.). V projednávaném případě nejsou dány ani výjimečné okolnosti spočívající v neobvyklosti či složitosti správního sporu. Samotnému žalovanému pak žádné náklady v řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. dubna 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně